

Komme vi nu til Rigsretten med den, tror jeg, at det vil blive anerkjendt fra Rigsrettens Side, at der ikke har været nogen Nødvendighed til Stede for en provisorisk Finantslov. Det ministerielle Parti i Landstinget kan ganske vist, naar det er samlet, og naar man lever under den Opbyggelse og Lidenskabelighed, som Partistriden i Diebliffet aiver, sige og mene: „Na, de gaa ikke til Rigsretten! Og skulde de dog gaa til Rigsretten, bliver Ministeriet ikke dømt, vi kunne gjøre, hvad vi ville.“ Det siger man saa let, naar man løber i Hob, men den Dag Landstingets Medlemmer skulde sætte sig til Sæde i Rigsretten og skulde vidne for Gud og Menneſter, om den provisoriske Finantslov har været nødvendig, tror jeg, at de skulde vidne, at den provisoriske Finantslov kun blev en Nødvendighed, fordi Ministeriet selv frembragte den Tilstand, som førte den med sig. Og naar altſaa Folkethinget ikke har godkjendt denne Nødvendighed, ikke har godkjendt den provisoriske Finantslov, som det ministerielle Parti har med Villie frembunget, saa vil Rigsretten næppe finde formildende Undskyldninger for de Miniſtre, der have brugt de Midler, som deres Parti gav dem eller tvang dem til at benytte, for at hindre en regelmæssig Finantslovs Tilblivelse. Men skulde det dog vise sig, at man gik hen og frkjendte Ministeriet trods det, at Folkethinget nægtede den provisoriske Finantslovs Berettigelse, vilde der høre sig en ſaadan Misbilligelse, en ſaadan Stemning i hele Folket, at vi troſtigt kunne gaa Fremtiden i Møde, thi denne Stemning skulde nok brede sig mere og mere i Folket, ſaa at det tilſidſt skulde vise sig, at det i Længden vil blive umuligt for nogen Regjering at regjere imod Folkethinget, om den ſaa havde hele Landstinget med sig. Derfor tror jeg, at det er fuldt berettiget, at Folkethinget nu overfor diſſe Eventualiteter gaar til Kongen og ſiger det til ham, ſom ſtaar her i Adreſſen. Jeg opfatter det ſaaledes, at vi, Folkets Repræſentanter, gaa til Kongen idet vi i dette Diebliff lægge vor Strid til Side; vi komme ikke med Fordring om Folkethingſparlamentarismen, vi forlange ikke et beſtemt Ministerium, men vi føle, at overfor Miniſtervælden har Folket ingen ſikkrere Beſkyttelse end det kongelige Prærogativ. Derfor komme vi til Kongen og bede ham benytte det for ved at omgive ſig med andre Raadgivere at ſtille den Strid, det Had, den Riv, der er i Befolkningen. I det Diebliff der ſtod et Ministerium omkring Kongen, ſom hele Folkets ſtore

Mængde ſaa hen til med Tillid, er det min Overbeviſning, at alt det Had og al den Lidenskabelighed, ſom er ſtultet op under Mistilliden til Ministeriet og ved unaturlige Præſeforhold, vilde forsvinde, og at det meget hurtigt vilde viſe ſig, at Folkethinget og Landstinget meget godt kunne arbejde ſammen. Det forekommer mig, at alle Partier maatte kunne enes om at gaa til Kongen, thi det kan ikke være af Interesſe for Kongen, at en Tilſtand ſom den nuværende bliver ved her i Landet. Det kan ikke tilfredſtille Kongen, at et enkelt Parti ſkal ligge under; vi opgibe Kampen uden at fordrø Seir for noget af Partierne og bede blot Kongen om at benytte ſit Prærogativ til at ſtille Spliden og berolige Lidenskaberne, og det forekommer mig, at der ikke er nogen ſmukkere Maade at bringe den nuværende ſplittede Tilſtand tilende paa, end hvis Høire og Venſtre her ſluttede ſig ſammen for at ſkabe nye og bedre Forhold. Sikker er det i alt Fald, at for Kongemagten vil det være en virkelig Styrkelse, naar det viſte ſig, at den var i Stand til at ſkabe Fred i Befolkningen, ſaa at jeg mener, at Høire mere end Andre burde ſlutte ſig til Forſlaget om at ſige dette til Kongen, thi derved vil en Anerkjendelse vindes fuldt ud af Kongens frie Ret overfor Spørgsmaalet om Valget af et Ministerium og en Anerkjendelse af Kongens ophøiede Stilling og ubetinget ogſaa af, at hans Magt gaar ud over Miniſteriets Magt. Det forekommer i det Mindſte mig, at hvis Alle gik med til Indgivelse af denne Adresse, ſelv om man maatte finde enkelte af dens Udtryk mindre heldige, vilde vi have fundet en heldig og betryggende Udvei. En ſmukkere Opgave kan der ikke bydes Kongen, end at han ved Benyttelsen af ſit Prærogativ ſkal ſtille Ufreden i Befolkningen og bringe den Strid til at høre op, ſom, hvis den trækkes længere ud, ubetinget vil tiltage i Bitterhed. Det ærede Medlem for Helſingør (Thomſen) ſpurgte om Nægtelsen af Forſvarſplanen var et Udtryk for Flertallets Overbeviſning om, hvad der tjente til Fædrelandets Vel. Ja, ubetinget, aldeles ubetinget, thi den Forſvarſplan, ſom er forelagt af den nuværende Ministerium, tro vi ubetinget aldrig vil kunne komme frem igjen fra noget andet Ministerium, idet vi antage, at denne Plans Gjennemførelſe ubetinget vil være det meſt komplet ødelæggende for os ikke alene i finantiel Henſeende, men ogſaa for vor hele politiſke Stilling ſom Stat, det vilde være det første Skridt til vor ødelæggelse, men lige ſaa ſikkert er det vor Overbeviſ-